

Тогава тѣ се завърнаха въ дома си съ единичко утѣшение, че врѣмето бѣше приятно за пътуване по море, и се молѣха Богу да запази живота на милата имъ *рожда*.

Слѣдъ петъ недѣли тѣ получиха писмо отъ Роберта, който имъ описваше цѣлото си пътуване съ парахода. Ето писмото на Роберта:

Мили родители,

Макаръ и да съмъ далечъ отъ васъ, не искамъ да скрия това, което съмъ изпиталъ до днесъ по морето. Деньтъ, въ който за прѣвъ пътъ напуснахъ бащината си земя, отъ една страна бѣше мжчителенъ за мене, защото се отдѣлихъ отъ Васъ, а отъ друга страна той бѣше най-веселия день, що съмъ прѣживѣлъ до сега. Не можехъ да се нарадвамъ на всичко, що ме заобикаляше. Отъ всѣкъждѣ виждахъ вода и надъ нея синьото ясно небе.

Очитѣ ми не се отдѣляха отъ *шумливитѣ* морски вълни, които се гонѣха една слѣдъ друга и като че се надирѣваряха, коя по-скоро да стигне далечния морски брѣгъ.

Слънцето високо стоеше надъ насъ и само то виждаше цѣлия пътъ на *срѣбриститѣ* вълни. Деньтъ бѣше прѣкрасенъ, параходътъ съ голѣма бързина цѣпѣше синкавитѣ вълни, и ние всички се радвахме.

Ала тази наша радостъ не бѣше за много врѣме. На третия день всичко се промѣни. Това ясно, синьо небе и това безкрайно, синьо море се затъмниха отъ грозни облаци. Ето че духна и силенъ вѣтръ, буря страшна зарева . . .

Вълнитѣ почнаха високо да се дигатъ надъ